

Gre; men paa den anden Side tør det formentlig ikke oversees, at de deels med Hensyn til den Hensigt, hvori Gjerningen foretages, deels med Hensyn til sammes Følger, navnlig forsaavidt disse kunne blive Arrest, Forhør, ja maafter Domfældelse og Straf for en Ustyldig, tillige have en anden og væsentlig mere strafbar Charakter end de blotte Grefornærmelser. Dertil kommer, at det synes naturligt, i Forbindelse med Materien om falske Angivelser for Dvirigheden, at omhandle falske Klagemaal til Kongen, Regjeringen eller de lovgivende Forsamlinger, og Misligheder med Hensyn til Forfattelsen af Klager og deslige (Fb. 15 Decbr. 1820 §§ 4—6); her fremtræder imidlertid tillige et andet væsentligt Moment, som iøvrigt ogsaa tildeels er tilstede ved falske Angivelser for Dvirigheden, forsaavidt denne derved foranlediges til at sætte sig i Virksomhed, ikke blot uden skjellig Grund, men endog til Fremme af mere eller mindre retsstridige Hensigter, det nemlig, at der vises en strafbar Mangel paa Respekt for de offentlige Myndigheder, som det tilsigtes at føre bag Ryset med de falske Angivelser eller Klagemaal. Kommissionen har derfor anseet det rettest i Straffeloven at optage et eget Kapitel angaaende de berørte Forhold, idet man i det Hele har troet, at det vilde være ønskeligt at kunne have de tildeels uforholdsmæssige Straffebestemmelser i den Retning i Fb. af 1820.

I Udkastets § 220 har man da først omhandlet det Tilfælde, hvor Nogen, uden derved at tilsigte at bevirke noget materielt Rettsbrud eller at krænke Enkeltmands Rettigheder, ved falsk Angivelse om en forsvet Lovovertrædelse foranlediger Dvirigheden til at sætte sig i Virksomhed til sammes Opdagelse, og har man meent, at Straffen for et saadant Forhold, væsentlig i Analogi af Straffebestemmelserne i Udkastets Kap. 13, om Forbrydelser imod den offentlige Myndighed og Orden, passende kunde sættes til Fængsel eller Bøder. Udkastets § 221 omfatter derimod de materielt mere forbryderiske Tilfælde, hvor den falske Angivelse indeholder en Sigtelse imod en bestemt Person og saaledes fremtræder ikke blot som en grov Grefskrænkelse imod denne, men efter Omstændighederne tillige kan medføre eller tilsigte at

medføre betydelige Under for ham. Straffen for deslige Sigtelser bør neppe nogensinde være ringere end Fængselsstraf, men den maa efter Omstændighederne, navnlig naar en Ustyldig forsætlig sigtes for en grov Forbrydelse, hvorfor en betydelig Straf er foreskrevet, eller naar Sigtelsen har medført, at den Ustyldige er bleven underkastet længere Tids Varetagtsarrest m. v., endog kunne stige til Strafarbejde i flere Aar. Ligesom man imidlertid ikke har anseet det nødvendigt i denne Henseende, saaledes som steet er i den norske Straffelovs Kap. 17 §§ 1—4, at opstille forskjellige Straffebestemmelser efter Beskaffenheden af den Forbrydelse, hvorfor den Ustyldige falskelig sigtes, saavel som efter det større eller mindre Under, som Sigtelsen har medført for den Sigtede, idet disse Hensyn frembyde sig af sig selv ved Valget af Straffegraden indenfor de i en almindelig Straffebestemmelse som Udkastets § 221 fastsatte Grændser for Straffen, — saaledes har man antaget, at der vil være aabnet tilstrækkelig Afgang til at tillægge de i denne Henseende i Betragtning kommende Momenter den tilbørlige Indflydelse, naar Straffens Maximum sættes til 6 Aars Strafarbejde. Det vil nemlig de els ikke let kunne tænkes, at den ustyldig Sigtede paa Grund af den falske Angivelse skulde være bleven dømt — eller endog underkastet Straf, — uden at den falske Angiver tillige maa have gjort sig styldig i en anden Forbrydelse, nemlig falsk Forklaring for Retten, hvorfor de desangaaende givne Straffebestemmelser, see Udkastets Kap. 15, i saa Fald ville komme til Anvendelse: de els forstaaer det sig af sig selv, jfr. og Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 142, at hvor Nogen bestemt har tilsigtet at paaføre en Anden Livsstraf, Strafarbejde eller Fængselsstraf, maa han, eftersom denne Hensigt er naaet eller ikke, blive at straffe som den, der har paaført en Anden Døden, (Udkastets Kap. 18) eller gjort sig styldig i en kvalificeret Krænkelse af en Andens Frihed (Udkastets § 208), eller som den, der har gjort Attentat paa en saadan Forbrydelse.

Hvad dernæst angaaer Udkastets §§ 222 og 223, turde det være overflødig at bemærke, at det naturligtviis ikke er eller kunde være Menningen, i Straffeloven at optage eller ved samme